

Васи́лий Чура

**ТЕРНОПОЛЬСКИЙ ОБКОМ КПУ И ВЫБОРЫ СОВЕТОВ НАРОДНЫХ ДЕПУТАТОВ
1990 Г.**

В статье говорится о восприятии тернопольским компартапаратом первых демократических выборов 1990 г. и их роль в дальнейшей дезинтеграции компартийного среды на рубеже 80-90-х гг XX в.

Ключевые слова: КПУ, КПСС, тернопольский партапарат, национально-демократические силы, выборы.

Vasyl Chura

**THE TERNOPIL REGIONAL COMMUNIST PARTY COMMITTEE AND THE NATIONAL
DEPUTIES SOVIETS ELECTIONS**

The article deals with Ternopil communist party perception of the first democratic elections in 1990 and their role in the future disintegration of the communist party environment at the turn of 1980 – 1990ths.

Key words: CPU, CPSU, Ternopil communist party stuff, national and democratic power, elections.

УДК 94 (477):354.31

Євген Зозуля

**УЧАСТЬ МВС У РЕАЛІЗАЦІЇ МІГРАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ (ІСТОРИКО-
ПРАВОВИЙ АСПЕКТ)**

У статті проаналізовано окремі аспекти діяльності МВС України щодо участі в реалізації міграційної політики України, зокрема у сфері протидії незаконній міграції. Здійснено дослідження формування нормативно-правової бази, визначення місця й ролі структурних підрозділів МВС у реалізації завдань на цьому напрямку їх діяльності. Розглянуто напрямки вдосконалення роботи органів внутрішніх справ із посилення ефективності міграційного контролю, запропоновано окремі заходи на законодавчому та інституційному рівні для здійснення державної політики у сфері управління міграцією та державними кордонами України.

Ключові слова: міграційна політика, діяльність МВС, протидія незаконній міграції, регулювання міграційних процесів, реформування МВС України.

Набуття незалежності молодою українською державою зумовило необхідність розв'язання регулювання міграційних процесів, оскільки Україна активно залучається до світових міграційних процесів. З одного боку, її територією пролягають шляхи незаконних мігрантів із країн СНД, Азії та Африки, що прямують до країн Західної Європи, з іншого, щороку кілька мільйонів українців виїжджають за кордон на заробітки, причому більшість із них працює нелегально, виконуючи низькокваліфіковану роботу.

Україна посідає ключову позицію на карті європейської міграції. Щороку її територією рухаються значні транзитні міграційні потоки. Якщо 2007 року кількість трудових мігрантів знизилася, то починаючи з 2008 року, криза змусила українців знову виїждити за кордон. Транзитні потоки хоча й зменшилися у зв'язку з упорядкуванням як українських, так і кордонів країн-сусідів, однак нелегальна міграція зі Сходу в Україну та її територією на Захід усе ж зростає. Кількість нелегальних мігрантів, виявлених компетентними українськими державними органами у 2008 році перевищила 50 тис. осіб [1]. Загалом упродовж 1991 року – першого півріччя 2009 рр. працівники прикордонної служби України виявили та не допустили на територію України 228 тисяч нелегальних мігрантів. Найбільший показник кількості нелегальних мігрантів територією України, що становив 65 тисяч іноземців, припадав на 1994–1998 рр. [2]. Згідно з даними МВС, у 2007 р. в Україні нелегально перебувало 732 тис. мігрантів [3].

Аналізуючи стан вивчення проблеми протидії нелегальній міграції в сучасній історико-правовій науці, необхідно зазначити, що окремі її аспекти вже були предметом наукових студій вітчизняних і зарубіжних учених таких як В. Андрієнко, О. Бандурка, О. Брайчевська, С. Бритченко, О. Кузьменко,

О. Малиновська, А. Мацько, В. Новік, В. Олефір, О. Піскун, Н. Побєда, О. Позняк, І. Прибиткова, Ю. Римаренко, В. Суботенко, Ю.Тодика, С. Чехович, Ю. Шемшученко, М. Шульга, О. Хомра та ін.

Водночас бракує ґрунтовних досліджень процесу участі правоохоронних органів нашої держави у реалізації міграційної політики, визначення місця й ролі передусім все МВС України в цьому важливому напрямку його діяльності.

Таким чином, зазначена проблема є актуальною і заслуговує на більш серйозну увагу з боку українських науковців.

У пропонованій статті ми обрали за мету проаналізувати окремі аспекти діяльності МВС України щодо участі в реалізації міграційної політики України, особливо у сфері протидії незаконній міграції.

Розпочинаючи безпосереднє висвітлення проблеми зазначимо, що розпад СРСР у серпні 1991 року спричинив глибинні соціо- і геополітичні зміни. Насамперед, вони набули вираження у започаткуванні нових державних утворень у політичному просторі колишнього СРСР. Із набуттям незалежності, одним із чинників упродовж всього періоду становлення України, як незалежної держави, суттєво впливає на зростання злочинності й постає провокативно-конфліктогенним чинником у соціальній, політичній та інших сферах суспільного життя Української держави, стала нелегальна міграція. При цьому необхідно зазначити, що українська політична система до 1993 року не мала жодної нормативної бази, ні концепції державної міграційної політики з чітко визначеними цілями і завданнями, ні системи органів державної влади, які б адекватно відповідали сформованій після розпаду СРСР суспільно-політичній ситуації.

Варто зазначити, що після здобуття незалежності, розпочалося створення нормативно-правового поля регулювання міграційних процесів. У Декларації про державний суверенітет (п. 5 розд. IV) зазначалося, що Україна регулює імміграційні процеси [4]. За часів незалежності сформовано правову базу міграційної політики України, основу якої становлять Закон України "Про імміграцію" (2001 р.), Закон України "Про біженців" (2001 р.), Закон України "Про громадянство України" (2001 р.) та Закон України "Про правовий статус іноземців", ратифікація Конвенції "Про статус біженців" 1951 року та Протоколу 1967 року (2002 р.), Закон України "Про Державну прикордонну службу України" (2003 р.) та "Про внесення змін в деякі законодавчі акти в зв'язку з прийняттям Закону "Про державну прикордонну службу України" (2003 р.), що набули чинності з 1 серпня 2003 року, Закон України "Про свободу пересування і свободу вибору місця проживання в Україні", Закон України "Про основи національної безпеки України".

Механізмами реалізації цих законів стали численні постанови уряду, якими врегульовано ці питання. За висновками міжнародних експертів, Україна має ліберальне міграційне законодавство. Також необхідно відзначити, що Міжнародна організація з міграції оцінила українське законодавство як одне з найрозвиненіших на теренах СНД [5, с. 2].

При цьому необхідно вказати, що міграційна політика та законодавство ніколи не були пріоритетними напрямками роботи українських урядів. Саме тому формування міграційного законодавства відбувалося радше на підставі тиску зовнішніх чинників, аніж свідомого українського бачення розвитку міграційної політики. Такими зовнішніми чинниками переважним чином слід вважати політику країн Євросоюзу, скеровану, по-перше, на обмеження зовнішньої легальної міграції з країн СНД, а по-друге, – на жорстку протидію незаконній міграції, у тому числі з України. Саме вимоги ЄС щодо посилення охорони кордонів, боротьби з транзитною нелегальною міграцією та небажання врегулювати двосторонні процеси перебування українських заробітчан у країнах Європи переважним чином зумовили тенденції розвитку законодавства та інститутів, що його реалізують [1, с.16].

Водночас варто вказати, що з часу здобуття незалежності, міграційна політика слідувала за подіями, реагувала на них, а не була результатом детального вивчення ситуації та пошуків оптимальних методів досягнення цілей [6, с.83]. Зрештою, за весь період становлення та розвитку незалежної держави, органи державної влади так і не спромоглися прийняти нормативний документ, який би заклав підвалини міграційної політики України.

Тільки 16 лютого 2010 року Верховна Рада України прийняла за основу проект закону № 5085-1 "Про концепцію державної міграційної політики" [7]. Законопроектом визначені терміни, правові засади, мета й принципи державної міграційної політики України, основні засади регулювання міграційних процесів, обмеження у сфері міграції та відповідальність за незаконну міграцію, завдання державних органів щодо реалізації засад державної міграційної політики України, загальні пріоритети державної міграційної політики України, повноваження та завдання органів державної влади щодо впровадження міграційної політики, її інформаційне й фінансове забезпечення та провадження; принципи міжнародного співробітництва у сфері міграції.

З метою забезпечення вивчення та врахування думки громадськості та дотримання вимог абзацу третього пункту 3 "Порядку залучення громадян до формування та реалізації державної політики", затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 6 січня 2010 року за № 10,

Міністерство юстиції оприлюднило 10 серпня 2010 року на своєму сайті проект Закону України "Про Концепцію державної міграційної політики" (далі – проект). Проект розроблено Міністерством юстиції на виконання рішення Ради національної безпеки і оборони України від 15 червня 2007 року "Про напрями державної міграційної політики України та невідкладні заходи щодо підвищення її ефективності", уведеного в дію Указом Президента України від 20 липня 2007 року за № 657, а також відповідно до листа віце-прем'єр-міністра України С. Тігіпка від 5 липня 2010 року за № 32804/4/1-10.

Розроблення проекту було причиною відсутності концептуального визначення державної міграційної політики, принципів діяльності державних органів у сфері управління міграційними процесами, стратегічних цілей, завдань і стандартів із забезпечення реалізації прав людини, що, зрештою, не дає змоги підвищити ефективність протидії явищам, що становлять загрозу національній безпеці, – незаконній міграції, загостренню демографічної кризи, виїзду за межі території України працівників інтелектуальної сфери та висококваліфікованої частини працездатного населення.

Оптимальним варіантом вважаємо провадження узгодженої діяльності державними органами, відповідно до затвердженого Верховною Радою України концептуального документа, яким повинна бути передбачена системна й послідовна реалізація державної міграційної політики на основі єдиних принципів, стратегічних цілей, завдань, стандартів із забезпечення прав і свобод людини. У зв'язку з цим пропонується прийняти закон "Про Концепцію державної міграційної політики", що дозволить узгодити діяльність державних органів відповідно до концептуального документа, яким будуть передбачені єдині принципи, стратегічні цілі, завдання, стандарти із забезпечення прав і свобод людини у сфері державної міграційної політики.

За висновками міжнародних експертів, зволікання з прийняттям закону "Про Концепцію міграційної політики України" стає на заваді подальшому розвитку законодавства, а надто розвитку необхідних країні інституцій. Прийняття ж закону не тільки слугуватиме базою для вироблення ефективної міграційної політики, а й відкриє шляхи для вдосконалення всього міграційного законодавства [1, с. 17].

Характеризуючи організаційні напрями забезпечення ефективного управління міграційними потоками, необхідно зазначити, що у 1993 р. для координації зусиль різних відомств у галузі міграції, повернення депортованих, біженців утворено Міністерство України у справах національностей і міграції (нині – Державний комітет), який став центральним органом державної влади і на який безпосередньо покладалися обов'язки з розроблення і реалізації міграційної політики держави. Органи міграційної служби, підпорядковані Держкомітету й одночасно місцевій владі, створено 1994 року.

Однак одним із найбільш складних питань у сфері державної міграційної політики, що так і не отримало розв'язання і до сьогодні, є проблемою різних відомчих підходів до розгляду міграційних питань. Наслідком цього є те, що у державі відсутня єдина міграційна служба. Упродовж усього періоду розвитку України, як незалежної держави, питання координації міграційної політики неодноразово делегувалися від одного органу до іншого. Державний комітет у справах національностей та релігій за усі роки незалежності витримав вісім ліквідацій і реорганізацій. Остання реорганізація відбулася у 2007 році, коли Державний комітет у справах національностей та міграції постановою Кабінету Міністрів України від 14.02.2007 за № 213 був реорганізований у Державний комітет у справах національностей та релігій [8].

Проте єдиного органу, відповідального за реалізацію міграційної політики, не створено й дотепер. Окрім зазначеного Державного комітету, в сучасних умовах питаннями міграційного контролю в Україні опікуються ще два самостійних відомства: Державний департамент у справах громадянства, імміграції та реєстрації фізичних осіб у складі Міністерства внутрішніх справ та Державна прикордонна служба. На нашу думку, основною причиною такої ситуації є протидія прийняттю принципового рішення про створення єдиної міграційної служби відповідними високопосадовцями, які прагнуть зберегти власні посади у центральних органах виконавчої влади.

МВС України впродовж усього періоду своєї діяльності, як правоохоронного органу незалежної держави, бере активну участь у реалізації державної політики боротьби з нелегальною міграцією, є державним органом, що постає одним із суб'єктів протидії нелегальній міграції.

Важливість цього напрямку діяльності органів внутрішніх справ нашої країни зумовлена тим, що невпорядкованість міграційних процесів, вплив закордонного криміногенного елемента, окремих фінансово-промислових груп, зацікавлених у дестабілізації в нашій країні, ослаблення з причин об'єктивного і суб'єктивного характеру контролю за в'їздом і перебуванням на території України іноземців та осіб без громадянства, зокрема держав ближнього зарубіжжя, спричиняє посилення негативних змін у криміногенній обстановці на території нашої держави.

На теренах України іноземці та особи без громадянства дедалі частіше вчиняють різного роду правопорушення і злочини, створюють нові або вступають у вже наявні організовані злочинні групи.

Спостерігається підвищений інтерес міжнародних злочинних угруповань у плані переміщення їх діяльності на територію України та освоєння тут високорентабельних сфер кримінального бізнесу. Особливе значення має питання незаконного проникнення на нашу територію іноземців та осіб без громадянства [9, с. 153–154].

На сьогодні робота з мігрантами будується переважно в напрямку протидії нелегальній міграції. Згідно з останнім рішенням уряду визначено, що координуючу роль у реалізації державної політики у сфері міграції покладено на МВС. Це досить серйозне і амбітне завдання, що потребує певної реструктуризації – створення Державного департаменту міграційної служби у складі МВС.

До того ж, надзвичайно актуальним завданням є участь МВС України у зміцненні безпеки на нових східних кордонах ЄС. Це пов'язано з тим, що за умов сучасного східного розширення Європейського Союзу упродовж 2004–2006 рр. відбулося формування нового міжнародного кордону між Європейським Союзом і Україною. Це потребує розвитку нового формату відносин у "триєдиній" площині відносин: Україна – ЄС – держави-сусіди України (насамперед Польща, Словаччина, Угорщина).

Характеризуючи розвиток нормативно-правової бази, що забезпечує цей напрямок діяльності органів внутрішніх справ України, щонайперше необхідно вказати на Закон України "Про міліцію". Відповідно до вимог цього закону, міліція зобов'язана (ст. 10) контролювати додержання громадянами та службовими особами встановлених законодавством правил паспортної системи, в'їзду, виїзду, перебування в Україні і транзитного проїзду її територію іноземних громадян та осіб без громадянства [10]. Органи внутрішніх справ також здійснюють розшук іноземних громадян та осіб без громадянства, які ухиляються від виконання встановленого порядку реєстрації та порушують правила перебування в Україні.

Також за часів незалежності прийнято низку нормативних документів, якими було врегульовано окремі питання на цьому напрямку діяльності відповідних підрозділів МВС України і які становили на той час єдиний перелік заходів щодо боротьби з нелегальною міграцією в Україні. Серед них наказ МВС України від 26.11.1996 р. за № 814 "Про затвердження відшкодування з державного бюджету витрат, пов'язаних з примусовим адміністративним видворенням іноземців з України", наказ № 110 Головного управління внутрішніх справ України "Про попередження нелегальної міграції та порядок роботи ОВС з іноземними громадянами" щодо неухильного виконання "Плану оперативно-розшукових, зовнішньо-профілактичних та режимних заходів по боротьбі з нелегальною міграцією іноземців на 1998 рік", наказ МВС України від 14.11.1999 р. за № 802 "Про затвердження Інструкції з організації роботи дільничного інспектора міліції", яким передбачений обов'язковий контроль дотримання іноземцями та особами без громадянства встановлених правил в'їзду в Україну, виїзду, перебування в країні й транзитного проїзду її територію.

У сучасних умовах питаннями міграційного контролю в системі МВС України опікується Державний департамент у справах громадянства, імміграції та реєстрації фізичних осіб, створений 14 червня 2002 року постановою Кабінету Міністрів України за № 844. Одними з основних завдань цього підрозділу є протидія нелегальній міграції, затримання та видворення іноземців-порушників за межі держави; контроль за дотриманням іноземцями та особами без громадянства, юридичними та фізичними особами, що їх приймають чи надають їм послуги, законодавства про правовий статус іноземців та осіб без громадянства, притягнення порушників до адміністративної відповідальності [11].

Також у межах своєї компетенції постійною роботою з виявлення нелегальних мігрантів займаються підрозділи кримінальної міліції, міліції громадської безпеки МВС України, дільничні інспектори, котрі зобов'язані контролювати дотримання правил проживання іноземними громадянами і виявлення нелегальних мігрантів. Особливе місце в системі служб, що займаються боротьбою з нелегальною міграцією, посідає ДАІ та органи внутрішніх справ на транспорті, обов'язком яких є виявлення мігрантів, що нелегально переміщуються автомобільним, залізничним та іншими видами транспорту територію України.

Однією з нагальних проблем, вирішення якої дозволило би суттєво поліпшити стан боротьби з нелегальною міграцією, є створення єдиної міграційної служби. Про необхідність створення міграційної служби, у якій були б зосереджені основні питання міграційної політики, йдеться від початку перемовного процесу між Україною та ЄС у рамках Угоди про партнерство і співробітництво у розділі "Юстиція та внутрішні справи" [12]. До зазначеного додамо, що в цільовому плані Україна – НАТО на 2006 рік, Україна зобов'язалася прийняти закон про створення єдиної міграційної служби [13].

До того ж, у плані дій ЄС у сфері юстиції та внутрішніх справ стосовно України у 2006–2008 роках це питання визначено однією з основних цілей підрозділу "Міграція та притулок" [14]. У рамках плану визначалася і можливість широкої технічної допомоги Україні в разі такої реформи. У

цільових планах співробітництва Україна – НАТО впродовж останніх трьох років це питання було одним із основних зобов'язань України.

У 2009 році виникли інституційні та концептуальні засади для формування та здійснення ефективної міграційної політики. Уряд почав здійснювати у цій сфері зрушення, що диктуються потребою часу. 24 червня 2009 року уряд постановою за № 643 створив Державну міграційну службу України (ДМСУ) на базі Державного департаменту у справах громадянства, імміграції та реєстрації фізичних осіб [15]. Цією постановою також затверджено положення про ДМСУ, що визначило основні функції, завдання та повноваження цього органу. Певна частина повноважень ДМСУ безпосередньо стосувалася протидії незаконній міграції, контролю за дотриманням законодавства про правовий статус іноземців і виконання угод про реадмісію. Також уряд змінив обсяг функцій МВС, пов'язаних із протидією незаконній міграції, що безпосередньо передбачені для органів внутрішніх справ законами України "Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства", "Про міліцію", поклавши їх постановою на ДМСУ.

Однак протистояння колишнього уряду, парламенту і Президента призвело до того, що де-факто створена урядом Державна міграційна служба, де-юре так і не отримала інституційної та законодавчої бази для свого повноцінного функціонування. А створення служби поза Міністерством внутрішніх справ України та без відповідних законодавчих змін, викликало нові проблеми в міграційній сфері.

Це стало однією з причин того, що Кабінет Міністрів України урядовою постановою від 7 липня 2010 р. за № 559 "Деякі питання державного управління у сфері міграції" з метою оптимізації системи державного управління у сфері міграції зупинив ліквідацію Державного департаменту у справах громадянства, імміграції та реєстрації фізичних осіб, а також ліквідував Державну міграційну службу [16].

Водночас відсутність єдиної міграційної служби на сучасному етапі розвитку нашої держави не дає змоги вирішити такі проблеми контролю над нелегальною міграцією як скоординований міжвідомчий контроль за в'їздом, перебуванням іноземців та осіб без громадянства в Україні та їх своєчасним виїздом за межі території держави, налагодження належного механізму обміну інформацією між МЗС, МВС та адміністрацією Держприкордонслужби про осіб, яким видано візи на в'їзд до України, які в установленому порядку прибули і зареєструвалися в пунктах пропуску через державний кордон України, а також про осіб, яким заборонено в'їзд до України.

На наш погляд, необхідно зважити на думку міжнародних експертів, які вважають, що нині найефективнішим чином функціонування ДМСУ можливе у складі МВС як органу урядового управління, а не центрального органу виконавчої влади. Це дозволило би уникнути суперечок щодо можливостей міграційної служби застосовувати повноваження, властиві правоохоронним органам у системі органів внутрішніх справ. Та й організація взаємодії – внутрішньої в системі міністерства, і зовнішньої через міністра з іншими міністерствами та відомствами – могла бути в такому випадку набагато ефективнішою [1, с.26].

Необхідно додати, що згідно з положенням концепції розвитку системи Міністерства внутрішніх справ, затвердженої постановою Кабінету Міністрів України від 24 квітня 1996 р. за № 456 [17], заплановано заходи щодо звільнення міліції громадської безпеки від певних не властивих їй функцій, паспортної та візової роботи та передача її іншим міністерствам і відомствам.

На сьогодні організаційній роботі МВС України з цих питань неможливо надати цілеспрямованого характеру, а також визначитись у термінах перепідпорядкування паспортно-візової служби, оскільки низка міністерств і відомств, посилаючись на чинне законодавство України та міжнародний досвід, вважають за доцільне перебрати ці функції.

Таким чином, аналіз досліджуваної проблеми дає підстави вважати, що для того щоб вибудувати ефективну міграційну політику в Україні необхідні докорінні законодавчі, інституційні зміни. Зокрема, на законодавчому рівні слід розробити та ухвалити нову редакцію Закону України "Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства", прийняти Закон України "Про державну міграційну службу", доопрацювати та ухвалити Закон України "Про Концепцію державної міграційної політики".

На інституційному рівні найважливішим завданням залишається реформа Міністерства внутрішніх справ України, складовою компонентою якої є створення у його складі Державної міграційної служби, головним завданням якої було б формування та здійснення державної політики у сфері управління міграцією та державними кордонами України.

Список використаних джерел

1. Координація міграційної політики України: уроки Польщі: [Документ] / Інститут справ публічних; Варшава, Міжнародний центр перспективних досліджень. – Київ, 2006. – 55 с. 2. Державна прикордонна служба України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.pvu.gov.ua/control/uk/publish>. 3. Пищуліна О. Інституційне забезпечення міграційної політики держави / О. Пищуліна; Відділ економічної та соціальної стратегії

[Електронний ресурс]. – Режим доступу: [http://www.niss.gov.ua/Monitor/januar 2009/7.htm](http://www.niss.gov.ua/Monitor/januar%202009/7.htm). 4. Декларація про державний суверенітет України // Відомості Верховної Ради УРСР. – 1990. – № 31. – Ст. 429. 5. Регулирование миграции в странах СНГ: законотворчество и трансграничное сотрудничество // Открытый форум МОМ. – 2002. – Спецвып. – № 3. – С.1. 6. Малиновська О. Основні засади міграційної політики України та майбутні сценарії розвитку / О. Малиновська. Міграція і ринки праці Польщі та України: Warsaw. – 2003. – 382 с. 7. Проект Закону про Концепцію державної міграційної політики / Верховна Рада України: Реєстрація від 16.09.2009 № 5085-1; Сесія реєстрації: 5 сесія VI скликання [Електронний ресурс]. – Режим доступу: gska2.rada.gov.ua/pls. 8. Деякі питання Державного комітету у справах національностей та релігій: Постанова Кабінету Міністрів України від 14.02.2007, № 213 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: zakon.rada.gov.ua. 9. Аносенков А.А. Деякі питання боротьби з нелегальною міграцією / А.А. Аносенков // Південноукраїнський правничий часопис. – 2009. – № 1. – С. 153–154. 10. Про міліцію: Закон України // Відомості Верховної Ради УРСР. – 1991. – № 4. – Ст. 20. 11. Про утворення Державного департаменту у справах громадянства, імміграції та реєстрації фізичних осіб: Постанова Кабінету Міністрів України від 14.06. 2002, № 844 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: zakon.rada.gov.ua. 12. Угода про партнерство і співробітництво між Україною і Європейськими Співтовариствами та їх державами-членами [Електронний ресурс]. – Режим доступу: zakon.rada.gov.ua. 13. Про Цільовий план Україна – НАТО на 2006 рік у рамках Плану дій Україна – НАТО: Указ Президента України від 07.04.2006, № 295/2006 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: zakon.rada.gov.ua. 14. План дій Європейського Союзу в галузі юстиції та внутрішніх справ: Погоджено на V засіданні Комітету з питань співробітництва між Україною та ЄС 12.12.2001р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.mfa.gov.ua. 15. Про утворення Державної міграційної служби України: Постанова Кабінету Міністрів від 24.06.2009, № 643 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: zakon.rada.gov.ua. 16. Деякі питання державного управління у сфері міграції: Постанова Кабінету Міністрів від 07.07.2010, № 559 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: zakon.rada.gov.ua. 17. Про Концепцію розвитку системи Міністерства внутрішніх справ: Постанова Кабінету Міністрів України від 24.04.1996, № 456 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.

Евгений Зозуля

УЧАСТИЕ МВД В РЕАЛИЗАЦИИ МИГРАЦИОННОЙ ПОЛИТИКИ УКРАИНЫ (ИСТОРИКО-ПРАВОВОЙ АСПЕКТ)

В статье проанализированы отдельные аспекты деятельности МВД Украины относительно участия в реализации миграционной политики Украины, особенно в сфере противодействия незаконной миграции. Осуществлено исследование формирования нормативно-правовой базы, определения места и роли структурных подразделений МВД в реализации задач на этом направлении их деятельности. Рассмотрены направления совершенствования работы органов внутренних дел по усилению эффективности миграционного контроля, предложены отдельные мероприятия на законодательном и институциональном уровне для осуществления государственной политики в сфере управления миграцией и государственными границами Украины.

Ключевые слова: миграционная политика, деятельность МВД противодействие незаконной миграции, регуляция миграционных процессов, реформирование МВД Украины.

Evgen Zozulya

PARTICIPATION OF THE MINISTRY OF INTERNAL AFFAIRS IN REALIZATION OF A MIGRATORY POLICY OF UKRAINE (HISTORICAL AND LEGAL ASPECT)

In the article it is analyzed separate aspects of activity of the Ministry of Internal Affairs of Ukraine concerning participation in realization of the Ukrainian migratory policy, especially in the sphere of illegal migration counteraction. It is investigated the formation of standard-legal base, place definition and a role of structural divisions of the Ministry of Internal Affairs in realization of problems on this direction of their activity. It is considered the directions of work perfection concerning law-enforcement bodies on strengthening of efficiency of migratory control, it is offered concrete actions regarding legislative and institutional level for state policy realization in sphere of migration management and state frontiers of Ukraine.

Keywords: the migratory policy, activity of the Ministry of Internal Affairs, counteraction of illegal migration, regulation of migratory processes, reforming of the Ministry of Internal Affairs of Ukraine.